

Tajemství podzemní Země aneb neviditelná válka o planetu

V poslední době lidé stále častěji narážejí na pro oficiální vědu nepohodlné nálezy. Jednou se v nejstarších vrstvách země objevují předměty vytvořené rukou, podruhé se nacházejí dokonale vybroušené kameny kulovitého tvaru, pak zase není jasné, jak a kým byly postaveny stavby z mnohatunových bloků, které k sobě dokonale pasují, k tomu se nacházejí podvodní pyramidy a města, hned zase podivné tunely vedoucí hluboko do země, do neznáma, následně pak pozůstatky obřích lidí nebo lidské lebky protáhlého tvaru a tak dále a tak dále.

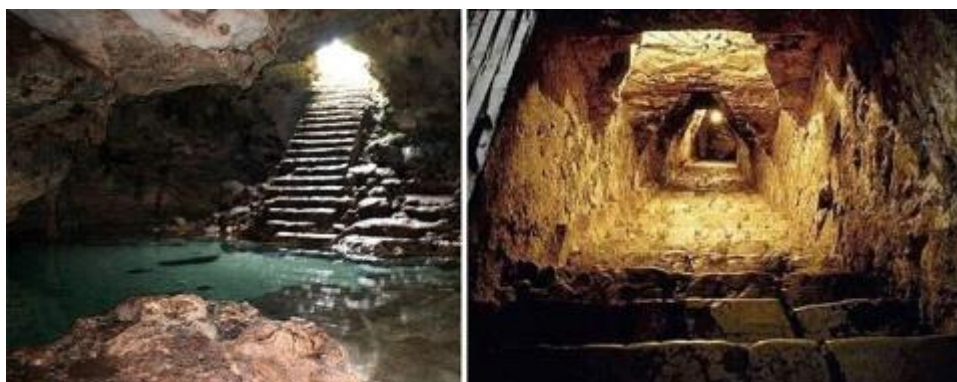
Mnoho z toho, co bylo nalezeno, nemůže být vysvětleno naší vědou, postavenou na modelu skutečnosti, že se lidstvo vyvinulo izolovaně na jedné naší planetě z Pithecanthropů. Mnohé z toho, co bylo nalezeno, nechce být vysvětleno, a to nejen vědou, ale především těmi, kterým se podřizuje.

Takové nepohodlné objevy se buď zamlčují a utajují, nebo se jim přisuzuje přirozený přírodní původ, případně se prezentují jako falzifikace a mystifikace vytvořené někdy v 19. či 20. století. Zvláště módní se stalo to poslední, neboť se dobře ujímá mezi všemi skeptiky, kteří jsou přesvědčeni, že jsou všude a všemi obelháváni a že jsou jim vyprávěny pohádky s nějakým tajným záměrem a cílem. Ukázalo se například, že je snadné přemístit prastaré kameny téhož Stonehenge, natočit celý děj na film a spustit fejk, že všechny tyto „starožitnosti“ byly vytvořeny záměrně, jako zábavní park. A všechno to zabralo, mnoho lidí přestalo v těchto kamenech hledat posvátný význam a začalo se takovým artefaktům skepticky smát. Velmi rafinovaná technika utajování informací s psychologickým přístupem pro nejrůznější milovníky senzačních odhalení, na kterou opravdově narazili mnozí, kteří hledali pravdu. Navíc při stěhování Stonehenge i místo, kde ve starověku stálo, bylo skryto, a hledat něco ve „zfalšovaném“ Stonehenge zájemce odradí.

Všechny vlády a celá jim sloužící oficiální věda nadále skrývají pravdu o UFO, dávných předpotopních civilizacích, o všem, co není v rámci daného programu o naší jedinečné existenci ve vesmíru a vývoji života na naší jediné planetě podle evoluční teorie. Tento program nahradil náboženský program o stvoření světa Bohem, opět jeho stvoření živých bytostí a lidí pouze na jedné jediné Zemi. Hlavní postulát programu zůstal nezměněn. Vše, co do něj nezapadá, je třeba považovat za fikci, pohádky, mýty, pseudovědu, falzifikace, šarlatánství, kacířství, bludy šilence atd.

Co se však tak usilovně skrývá a proč? Možná, že náš svět vůbec není takový, jak je nám předkládán. Možná lidstvo není ve vesmíru samo a možná není samo dokonce ani na Zemi? Kdo jsme a z koho jsme vzešli ve skutečnosti, a ne podle pohádek Bible a Darwinova učení. A proč se vše skrývá?

Samozřejmě, že mnoho myslí, zpracovávaných těmito pohádkami po tisíce let, není připraveno přijmout například to, že v dávných dobách na Zemi existovaly mocné civilizace založené cizinci z jiných planet. Pro nás jsou všichni mimozemšťané zelení nebo šedí fantastičtí človičci, kteří s dávnými civilizacemi nijak nekorrespondují. I to je vnucený stereotyp. Mnoho lidí také není ochotno přijmout, že od hlubokého starověku až do dnešních dnů žijí na Zemi paralelně s naší civilizací zástupci jiných ras. A ti žijí v podzemním světě. Mimozemské základny a podzemní města, síť podzemních tunelů spojující všechny kontinenty, se budou zdát jako fantazie. Bohužel, tomu nás naučili ty stejné síly, které vše skrývají a prohlašují za pohádky a nesmysly. Za nereálný a neprokazatelný je považován i způsob získávání informací prostřednictvím kontaktu s jemnohmotnými světy, s duchy nebo pomocí vědomého snění.

Dnes se bude vyprávět o podzemních světech a starověkých civilizacích. A tyto informace byly podány pomocí nevědecké metody vědomých snění. Není tedy určena skeptikům, kteří v takových informacích vidí bludy a pohádky, ale těm, kteří si ve svém vědomí ještě nechali prostor pro možnost údajně nemožného.

...Obrovské slunce vychází nad nekonečným pohybujícím se s každým poryvem větru zeleným oceánem džungle. Pak se však džungle rozestupuje a vpředu se objevila cesta vyložená kameny. Vede k opuštěnému starobylému městu. Jeho budovy jsou již vidět v dálce. Přibližují se. A teď už jsou to jen starověké ruiny. Na okrajích cesty, která vede k úpatí největší z pyramid, se tyčí mnoho stupňovitých pyramid. Vnitřní hlas zřetelně pojmenoval toto místo - Teotihuacán, starobylé město indiánů. Starobylá kamenná maska opeřeného hada upřeně hledí skrz staletí a tisíciletí...

Ale najednou se zdálo, že se všechno vznáší a je vidět jakoby skrze vodu. Když se podivné vlnění rozptýlilo, pyramidy a chrámy se zabarvily. Barvy, kterými byly pomalovány jejich stěny, se rozzářily a objevilo se mnoho malých domků se složitými ornamenty. Ještě chvíli a město ožilo. Bylo plné lidí v malebných oděvech. Jasně zdobená ponča, dlouhé domácí sukně, zlaté náramky, vlasy černé jako smola, čelenky z peří a drahých kamenů, děti hrající si u cesty, lama přivázaná k dřevěnému kůlu s těžkým barevným balíkem na hřbetě, dva muži v podivných strakatých pokrývkách hlavy rozkládající klasy kukuřice. A v dálce - stejná obrovská pyramida s širokým kamenným schodištěm vedoucím do velkolepého chrámu na jejím vrcholu.

Teotihuacán

Ale zase na mě zíraly už ne prázdné očníce kamenné masky, ale hořící jasné zelené kameny, její oči. A opět to bylo jako v mlze a kruhy plynuly ve vodě. Oči masky se rozzářily a ona se stala zlatou. Když jsem se ohlédla, uvědomila jsem si, že se město znovu změnilo. Zmizelo mnoho malých domků. A stavby se staly i jinými. Místo těch malovaných pyramid a chrámů se ocitly monumentální stavby z obrovských kamenů dokonale slícovaných jeden k druhému. Stěny z nich složené byly vyleštěny do lesku. Hladká cesta pokračovala směrem k obrovské pyramidě vpředu. Ale ta pyramida je jiná. Celá se skládala z obřích kamenů vyleštěných jako zrcadlo odrážející sluneční paprsky. Když jsem se na to podívala, uvědomila jsem si, že byla obložena slídovými deskami.

Ale opět jako by se do tohoto podivného světa vdechl život. A byl plný lidí. Byli to velmi vysocí lidé. Jejich kůže měla bronzový lesk a nosili bílé látky a zdobená ponča. Jejich tváře, jako dokonalé sochy odlité z kovu, si mě nevšímaly. Opodál stála nedokončená pyramida. K ní létaly vzduchem obrovské... kameny a ukládali se jeden na druhý. Přitom jakoby vplouvali do níže položené vrstvy. U paty pyramidy celý proces řídilo několik lidí v dlouhých hábitech. V ruce drželi

jakési zářící předměty, které nasměrovali na kameny, a tak je posouvali vzduchem a skládali na sebe do pyramidy.

Ohlédla jsem se a všimla si další budovy. Také vypadala jako pyramida. Nahoru vedly čtyři velmi široké schody. Na vrcholu stála zvláštní prstencovitá struktura, leskla se zlatým leskem jako gigantický šperk. Ale hlavně připomínala obrovský lapač snů s nejjemnější pavučinovou ozdobou uvnitř a obřími peříčky odlitými ve zlatě. Právě se zvedl odněkud z hlubin pyramidy na kamenné plošině.

Pak ale na vrcholu této stavby něco velmi jasně zazářilo a do prstence se pomalu začala vtahovat pavučina podivného duhového kovu, čímž se uvolnil průchod, jakoby do jakési brány, ve které se objevil rotující fialový oblak.

O chvíli později tento oblak protrhla obrovská lesknoucí se loď, něco jako bárka s obrovskou dračí hlavou vpředu. Jenže tato létající loď byla celá uzavřená a připomínala jakousi duhovou kapsli. Vyletěla z prstence a vysunula blanovitá kovová křídla, jimiž se prudce zastavila. A nyní celá konstrukce i loď začaly pomalu klesat po kamenné plošině dolů do pyramidy. Prstenec-brána zároveň opět zatáhl svou pavučinu.

Když jsem pohledem sledovala podivnou loď, ocitla jsem se někde dole uvnitř této pyramidy. Vysoké stěny z celistvých monolitů, dokonale do sebe zapadajících, se postupně měnily v pevné kamenné stěny šachty. Zřejmě byly v celku vytesány do hory, která tvořila základnu pyramidy.

Plošina klesala stále níž a níž, dokud se nezastavila v obrovské hale, rovněž celé vytesané ve skále. Obrovské sloupy vytesané z kamene ústily do stěn a nesly stejný složitý vzor měděných a zlatých žil. Plošina s lodí a bránou se zastavila. Na břiše lodi připomínající draka, která visela ve vzduchu nad plošinou, se od sebe vysunuly tři obrovské „šupiny“ a z nich vypadl proudnicový kovový schod, který také visel ve vzduchu, stejně jako loď, jen několik centimetrů od povrchu plošiny. A vida, z lodi sestoupil nějaký člověk v dlouhém bílém rouchu se zlatými nárameníky. V rukou držel, právě sundaný z hlavy, podivný předmět v podobě obruče tvořené zlatým hadem s dračí hlavou a ptačím zobákem, který se zakusoval do svého ocasu. Obruč vytvářela podivný světelný oblak kolem hlavy nebo celého těla člověka, když byla nasazena na hlavu a upevněna vložím ocasu do tlamy tohoto hada. Byl to zřejmě skafandr, pomyslela jsem si tehdy.

A tehdy jsem dostala strach. Ten muž si mě všiml a zamířil mým směrem. Ale jakási zvláštní vlna jemného klidu otupila všechny mé smysly. Přistoupil ke mně a prohlédl skrze mne svými hlubokými bezednými očima tmavě zlaté barvy. Jeho rovné, tmavě zrzavé vlasy vytvářely na bílé tváři měděný odstín, jako by sestoupil z kamenných basreliéfů. Byl velmi vysoký (já mu sahala pod pás). A pak jsem si znovu všimla té masky draka nebo opeřeného hada. Tentokrát zdobila jeho hrud' a byla ze zlata se smaragdovými očima. Cizinec se jí sotva

dotkl a náš výškový rozdíl zmizel. Pravděpodobně mě něco muselo protáhnout. Také jsem si nevšimla, že jsme v jiné hale, připomínající spíše stanici metra.

Uvnitř sebe jsem zaslechla měkký mužský hlas a neznámou řeč, která se okamžitě začala překládat.

„Neboj se ničeho,“ řekl. „Mé jméno je Itzamna. Je zachováno v seznamu bohů Mayů a dalších starších národů vaší doby, kteří žili před Mayi, Aztéky, Olméky a Toltéky v těchto zemích. Setkali jsme se zde již dříve, jen v jiném časovém úseku. Tehdy jsem se ti představil ve své další inkarnaci, inkarnaci Quetzalcoatla, jak mě nazývali Aztékové (viz téma: Tajemství opeřeného hada). Každý duch prožívá miliardy inkarnací v různých světech a na různých planetách. Každý z vás také...“

Itzamna

Mezitím jsme došli až na okraj haly, kde se podlaha prudce propadala. Na dně byl do kamene vytesaný žlab, který zářil nažloutlým světlem. Itzamna vytáhl ze záhybů svého oděvu nějaký malý předmět podobný psacímu peru. Ozvalo se cvaknutí a v obrovském tunelu cosi zahučelo, vyšlo to ze zdi a přešlo do jiné zdi, jako v metru. A teď před námi ocitla kamenná bárka, jak řekl Itzamna.

Byla opravdu kamenná a připomínala bárku, jenže visela ve vzduchu nad žlabem se žlutou září, která se nacházela na dně tunelu. Uvnitř bylo podivné sedadlo ze zahuštěného vzduchu. Bárka s námi tiše vystartovala někam do neznáma. Jen třpytivé stěny připomínající spíše hvězdnou oblohu a namodralá záře bárky osvětlovaly Itzamnovu tvář. Ta záře byla... pevná. Zahustila se ze vzduchu a vytvořila ochranný skafandr kolem celé bárky, když se dala do pohybu.

Velmi brzy jsme se ocitli v jiné hale. Bárka zůstala v tunelu a my jsme vystoupali po schodech k obrazu lapače snů neboli bráně, skrze kterou přiletěla Itzamnova loď.

„Tohle je brána přemístění,“ začal Itzamna znovu své vyprávění. „Tu, kterou jsi viděla na začátku, byla velká. Skrze ně se můžete dostat do naší vlasti, u hvězdy, kterou lidé vaší doby znají jako Mintaka a která se nachází v souhvězdí Orionu. Já, moje žena Ix Chel a několik dalších jsme se vypravili ke Slunci a jeho planetám, když jsme zaslechli poplašné volání. Vyslali ho naši příbuzní, příchozí přenášející život z jednoho světa na druhý, z Marsu. Tak se té planetě říká. Před mnoha epochami se vydali zasévat život na planetách poblíž Slunce, kde se stali spolupracovníky rasy Faetonců, kteří také pocházeli z Orionu. Usadili se na Marsu a vdechli mu život. A pak společně s Faetonci začali osidlovat Zemi.

Tak se objevuje život na planetách. Rozumné bytosti ho přenášejí z jedné planety na druhou, z jednoho světa do druhého. Na jedné planetě se nemůže vyvinout do rozumných forem za tak krátkou dobu, jakou žije hvězda, která ji zahřívá. Život je mnohem starší než hvězdy, které se rodí a vyhasínají v chladných prostranstvích propasti.

V těch dobách od vás vzdálených vtrhli do našeho vesmíru vetřelci z antisvěta temnoty. Prorazili náš svět, náš vesmír obludnými kameny ze supertěžkých radioaktivních prvků. Stalo se to v sousedství sluneční soustavy, na okraji galaxie Mléčné dráhy, jak říkáte. Černé těžké kameny antisvěta zničily planetu Faeton a vyhladily civilizaci Venuše. Zničily atmosféru Marsu a způsobily monstrózní katastrofu na jeho povrchu i na povrchu Země, kde již existovaly tellurijská a lemurijská civilizace, založené Faetonci a našimi příbuznými z Marsu.

V té době přišlo mnoho Martanů na Zemi, která utrpěla o něco méně než Mars. Na Marsu se všichni vydali do nitra planety a vybudovali tam města (viz téma: Život na Marsu). Ti, kteří přišli na Zemi, začali také budovat města pod zemí. Jde o to, že po kamenech z antisvěta přišly hordy černých reptoidů, které hierarchové antisvěta odzrcadlili od světlých ras reptoidů, potomky jedné z nich jsme my - obyvatelé planety u hvězdy Mintaka. Proto jsem byl často nazýván opeřeným hadem.

Černí reptoidi obsadili Zemi a založili své království. A ti, kdo katastrofu přežili, Lemurijci, Tellurijci a záchráněni Faetonci, odešli do podzemí. V té daleko od vás

epoše vybudovali podzemní svět, propojili tunely všechny kontinenty a země, města a chrámy, kde byly krystaly života a světla, krystaly komunikace s jinými světy. Odnесли je pod zem. Pomocí těchto krystalů se jim podařilo spojit se s námi a my jsme jim přišli na pomoc, a to takovouto branou.

Poplašné volání bylo slyšet na mnoha místech. Včetně hvězdy Sirius. Odtud odletělo mnoho pomocníků ke Slunci. Všichni jsme tehdy přiletěli na Zemi a Mars. Mars byl však v žalostnějším stavu. Život se tam mohl zachovat jen dočasně v útrokách planety, atmosféra se, bohužel, stala příliš řídkou na to, aby mohla uchovávat teplo. Slunce mívalo bratra, Rádža Slunce, jak se říká na Východě. Ohřívalo Faeton a Mars. Bylo však zničeno kameny antisvěta a Mars začal mrznout. Proto na Marsu zůstala jen malá část lidí, mnoho lidí se přestěhovalo na Zemi, třebaže také ji okupovali černí reptoidi, proto se přestěhovali pod zem.

Společně se Síríanci (kteří přišli ze Siria) jsme začali pomáhat Lemurijcům a potomkům Tellurijců vytvořit superkrystal schopný vyhnat černé reptoidy.

Vše bylo připraveno, krystal se rozsvítil, a právě v té době se opět otevřela díra antisvěta a vypadl odtud objekt ze dvou černých děr - Nibiru. Změnil oběžné dráhy planet Slunce, a náš krystal selhal. Zároveň se černí reptoidi prolomili do podzemí vybudovaného zbývajícími Lemurijci a osadníky z Marsu. Jejich země zahynula na povrchu, ale zůstali uvězněni v útrokách Země. Proto jsme museli narychlo oddělit území, do kterých prorazili, od těch, kde byla podzemní civilizace příchozích z Marsu a zbývajících Lemurijců. Lemurijci se po všech katastrofách a nadvládě černých reptoidů, od kterých jste zdědili ropu, produkt života černých reptoidů, rozhodli dostat na povrch a znovu jej udělat obyvatelným. Země byla otrávená, takže ještě po mnoho tisíciletí lidé žili v podzemích, které osvětlovaly a život tam udržovaly faetonské krystaly. A přesto se Síríancům a nám, spolu s Lemurijci a Mart'any, podařilo znovu vybudovat život na povrchu Země. Poté byla založena Síríanci civilizace Hyperboreje a Lemurijci vybudovali zemi Mu, předchůdkyni čínské civilizace, potomci zbývajících Tellurů vytvořili zemi Meluhhu (dnes potopená v Indickém oceánu). A Ix Chel, moji bratři a já jsme pomohli Mart'anům, kteří se přestěhovali na Zemi, vytvořit vlastní zemi zde na území vašich Amerik. Ve stejné době Země přijala další rasu v nouzi - Atlant'any, kteří kolem prolétali na své arše, jež se později stala vaším Měsícem (viz téma: Měsíc je archa Atlant'anů).

V té době začal ,zlatý věk', jak ho nazýváte. My se Síríanci a dalšími vesmírnými rasami, které přišly na pomoc Zemi, jsme dlouho pomáhali potomkům Lemurijců, Mart'anů, Tellurijců, protože jsme byli jejich příbuzní. Časem se však mnozí z nás vrátili do své vlasti. Pozemské rasy však již byly připraveny žít a rozvíjet se samostatně. Měly všechny potřebné znalosti, které jsme měli my.

Stalo se však něco nečekaného. Jakmile mnozí z nás odešli, na Zemi se objevili obyvatelé malé planetky-satelitu Nibiru. Říkali si Nifilim či Anunnaki, což znamená

vyvolení. Anunnakiové začali vyprávět báchorky o své záchraně z antisvěta a o své touze spolupracovat s rasami, které se usadily na Zemi.

A na Zemi jim uvěřili, protože s tak zákeřným podvodem se ještě nesetkali. Lemurijci a Mart'ané se setkali s otevřenými agresory - černými reptoidy, ale neznali černé rasy maskující se za světlé. V této epoše přitáhli Anunnakiové na oběžnou dráhu Slunce mrtvou planetu Glorii, na níž si s pomocí stejných Lemurijců, Mart'anů a Atlantů začali zařizovat život. Poté byla s Atlantidou uzavřena smlouva o dodávkách zlata na Glorii za účelem vytvoření atmosférického štítu.

Anunnaki dlouho neukázali svůj pravý záměr, dokud se tajně nezmocnili mechanismů několika krystalů v podzemních síních vnitřní Země. Neustále odváděli pozornost od svých aktivit různými vzpourami černých reptoidů, kteří se ocitli v útrobách Země poté, co je svrhli Siriánci a my z povrchu planety. Černí reptoidi se začali neustále vytrhávat na svobodu, tajně vypouštěni Anunnaki. Během bitev s těmito démony si světlé rasy Země nevšimly, že Anunnakiové se zmocnili hlavního krystalu planety na hoře Kailás.“

Při těch slovech se Itzamna dotkl zlatou maskou, která mu visela na hrudi, středu duhové pavučiny brány podobné lapači snů. V pavučině se zableskla jasná záře a ta se začala rozestupovat a uvolnila uprostřed průchod, který se okamžitě naplnil viskózní fialovou látkou, jež rotovala ve spirále. Itzamna vstoupil do fialového oblaku a táhl mě za ruku za sebou. Oblak byl hustý a hutný, ale po chvíli se objevil úplný stav beztlíže. Byl to pocit, jako bys padal někam do fialové rotující propasti. Najednou se pád prudce zastavil a přes fialový opar jsem sotva rozeznávala obrovské sloupy vytesané z kamene. Itzamna mě vyvedl z oblaku a ocitli jsme se v další podzemní síni. Za námi, pohlcujíc fialovou záři, se pomalu zavírala pavučina další brány.

„Toto je hluboká jeskyně pod horou Kailás v Tibetu,“ řekl Itzamna. „Tady je teď vaše doba. Brána umožňuje proniknout časem. Mohli jsme se sem dostat z Teutihucánu i kamennou bárkou, ale abychom se dostali do jiného času - potřebujete bránu. Krystal Kailás je nyní bez Anunnaki. Zůstala jen jejich malá základna za horou v údolí Hladového ďábla. Samotný krystal je ještě hlouběji, je to vnitřní Slunce Země, lze-li to tak říci. Spojuje všechny prostory různých dimenzí, které na Zemi máte, a je velkým portálem do jiných světů. Anunnaki se přes něj kvůli své nízké frekvenci naštěstí nedokázali dostat do světlych světů a do Šambaly, která na vaší planetě existuje od čtvrté do sedmé dimenze. Proto se tam mohou dostat jen ti, kteří dokáží zvýšit své vibrace na odpovídající úroveň. Je mylné se domnívat, že Šambala je podzemní země. Pod zemí jsou pouze komunikace, prastaré podzemní úkryty, kde lidé přežívali velké katastrofy, i úložiště života - jeskyně, kde odpočívají těla jogínů všech ras, které Zemi obývaly. Ale samotní jogíni jsou v Šambale. Šambala je vysokofrekvenční svět paralelní s vaším světem. Ano, v

podzemních úkrytech stále existují brány do Šambaly. Ale ani samotní Anunnakiové je nemohli používat, protože měli nízké frekvence své podstaty.

Proto nemá smysl hledat cestu do Šambaly s černými myšlenkami. Protože se jim nepodařilo do Šambaly dostat, rozhodli se Anunnakiové vytvořit pseudo-Šambalu. Mnohokrát jste slyšeli o stvoření světa za sedm dní. To byl jejich pokus o vytvoření pseudo-Šambaly. Pseudo-Šambala bohužel stále existuje jako laboratoř a základna Anunnakiů. A musíte si dávat velký pozor, abyste do ní při cestování podzemím nepropadli. Tak říkáme těmto tunelům, které vedou skrz Zemi.

Tunely mají východy ve všech referenčních bodech planety a spojují je s vesmírem a paralelními světy, temnými i světlými. Výstupy jsou pod egyptskými pyramidami, na mnoha místech obou Amerik, v Indii, Tibetu, Číně, Japonsku, na Sibiři, na Urale a v mnoha dalších oblastech Ruska. Východů je tolik, že si to ani nedokážete představit. Všechna starověká místa vycházela do podzemní struktury tunelů a sálů, které spojovaly a spojují sídla mimozemských pomocníků, jimž říkáte základny. Mnohá starověká podzemní města nejsou prázdná. My, vaši pomocníci, v nich stále žijeme. Nemůžeme však k vám otevřeně vystoupit, protože Anunnakiové jsou stále velmi silní a zákešní a v reakci na to mohou planetu strhnout z její oběžné dráhy a způsobit další katastrofu. Zasahujeme, když se sami vměšují do vašeho života, když si nasazují tváře lidí a pod rouškou politiků a oligarchů vstupují do vaší společnosti a začínají řídit tajné spolky svých stoupenců - vyvolených. Tyto vyvolené připravují od pradávna jako vyvolený lid Jehovův ve svém umělém světě zvaném Eden, který vytvořili před více než sedmi tisíci lety pod zemí v oblasti Rudého moře a Sinaje. Zlaté vejce tohoto světa má skořápku ze zlata a rtuti a je obrovské. V něm se odráží svět Země, kde Anunnakiové provádějí své experimenty vytváření biologické nesmrtelnosti na úkor životů jiných bytostí. Tam také kdysi stvořili Adama a Evu, a pak je vyslali do světa jako virus, který zasadili mezi rozvinuté rasy, naše potomky.“

Znovu jsme nastoupili do kamenné loďky, kolem níž se opět rozzářila modrá záře. Řítla se jiskřícím tunelem do neznámé dálky. Náhle se před námi zablesklo jasné světlo. Tunel nás vyvedl ven. Na obloze jasně svítilo Slunce. Svěží zeleň stromů, cvrlikání ptáků. Ale přes palubu... namodralý plyn nebo nějaká substance, která by se dala z dálky zaměnit za vodu. Ale voda to nebyla. Kamenná loďka se po ní pohybuje. Za ohybem plynné řeky se objeví výhled na město.

...Oválné a sférické stavby, které sousedí s obrovskými zlatými pyramidami. Itzamna ukázal na Slunce. „To je krystal Země - její vnitřní Slunce. Je přítomno na všech planetách, na nichž existuje rozumný život, který přinesly nejstarší vesmírné civilizace. Tyto krystaly se rodí v jádrech galaxií a pak se stávají zdrojem života a jeho udržování, když jsou přeneseny na mrtvé planety. Tato technologie je však

dostupná pouze bytostem desáté dimenze a nejvyšších vibrací. Vnitřní Slunce osvětluje mnoho světů uvnitř Země. Nemůže však osvětlovat pseudo-Šambalu. Anunnakiové tam mohli nasměrovat pouze jeho odraz.“

Na břehu se objevili velmi vysokí lidé v dlouhých hábitech. Nepamatuji si jak, ale tady už mě Itzamna vede do nějaké budovy. Vysoká žena se zlatými vlasy a ve slovanském oděvu drží rotující glóbus. „*Já jsem Lada,*“ řekla. „*Ted' jsem trochu jiná, v jiném vtělení. Ale my všichni, ti, kteří byli na Zemi kdysi považováni za bohy, se ted' inkarnujeme z vysoké Šambaly sem, do závěrečné bitvy s invazními Anunnaki a jejich otroky - černými reptoidy. Přicházejí sem také mnozí vám novodobí mimozemští pomocníci jak humanoidních (lidí), tak i jiných ras,*“ řekla. Když jsem se ohlédla, všimla jsem si pestrého davu, který procházel kolem. Byla mezi nimi žena s kočičí hlavou, dva malí mužičci vypadající jako skřítkci, „Číňanka“ s bílou kůží a úzkýma očima, žena-had v oděvu připomínajícím starověký Egypt, vysokí plavovlasí lidé ve slovanských šatech, opravdový huňatý medvěd, něco říkal... jako člověk...

„*Nediv se,*“ pokračovala Lada. „*Rasy mají mnoho podob. Důležité je, jaké jsou jejich myšlenky a zdali přinášejí zlo zničení, nebo dobro budování.*“

Glóbus v jejích rukou zastavil svou rotaci a ona ho postavila na trojnožku.

„*Podívej,*“ řekla. „*Tady je největší podzemní laboratoř Anunnakiů a jejich základna. Ten stejný Eden, který vznikl před více než sedmi tisíci lety.*“ Ukázala na oblast Rudého moře a Sinajského poloostrova v Izraeli. Oblast anunnakijského Edenu byla zbarvena do červena a táhla se pod Arábií a Balkánem, zasahovala hluboko do nitra planety a spojovala se s další červenou skvrnou v Tibetu. Červená síť spojující podobné červené skvrny uvnitř glóbusu prostupovala celou planetou a tvořila několik obrovských skvrn v oblasti Antarktidy (kde nacisté budovali Nové Švábsko jako vchod do podzemního světa Anunnakiů, které považovali za Šambalu. Tak vysvětloval Itzamna). Další červená vlákna se táhla k severnímu pólu a k obrovské skvrně pod Severní Amerikou a také někde v oblasti Švýcarska - ve středu Evropy. Téměř souběžně s červenými vlákny tunelů Anunnaki se v podzemí třpytila zlatá síť, kterou poháněl centrální krystal. „*Obývají ji příslušníci světlých civilizací, kteří nyní vedou pro vás neviditelnou válku proti Anunnakiům a jejich služebníkům,*“ řekla Lada. Tato síť spojovala mnoho zlatých míst ve všech částech světa, ale v Rusku jich bylo obzvlášť mnoho.

Na glóbusu byly ještě vidět černé vstříky. A ty se jako kapky ropy rozprostíraly v různých částech světa. „*To jsou místa černých reptoidů, takzvané peklo,*“ řekl Itzamna, „*tam, kde jsou na Zemi vchody do tohoto světa - tam jsou brány do ohnivého pekla démonů, tam existují místa zatracení, doupata čerta a ďábla, jak se u vás říká.*“

Ale osvítilo se několik šedých pásů a šedých oblastí pod USA a na několika dalších místech. „A to jsou místa, kam Anunnakiové pustili své vyvolené lidi - ilumináty a jejich kumpány, lidi z tajných společností a agentur jejich světové vlády. Je to část prastarých tunelů, které vybavili lidé, pozemšťané z tajných společností a agentur, pro takzvanou zlatou miliardu, která by v ideálním případě měla být podle představ Anunnakiů ještě menší než miliarda. Právě tam dochází ke kontaktům mezi lidmi a Anunnaki a anunnakijskými otroky z jiných temných civilizací. Právě tam se provádějí experimenty s cílem vytvořit hybridy lidí a Anunnaki, Zetů a dalších temných ras. Tyto oblasti jsou lidem známy, ale jsou utajovány a jsou vojenským tajemstvím světové elity vybrané Anunnaki. Pod Zemí je vlastní rozložení sil a vlastní válka, stejně jako je tomu kolem Země,“ řekl Itzamna, „a na Zemi je to jen špička ledovce, jak říkáte. Válka probíhá právě teď a její ozvěny můžete slyšet na Ukrajině, v Sýrii, na dalších místech... Válka je tady a válka je ve vašem světě. A její výsledek závisí na nás i na vás. Každý na svém místě. Mnozí z učitelů, které jste v dávných dobách znali jako bohy, se vrátili, a velmi brzy se svět změní. Nyní probíhá poslední bitva, a ta je, jak říkáte... nejtěžší.“

Itzamnuv hlas se náhle změnil v jakousi hudbu. Nebo to možná byla zlatá maska na jeho hrudi... Jen se dívala nemrkajícím pohledem smaragdových očí a kolem ní vířil ten stejný fialový vír...

Zapsala Valeria Kolcova 12.06.2015